

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 207/2016-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) v konaní o sťažnosti [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Michaelou Macalákovou, J. Milca 11, Žilina, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 229/2011, za účasti Okresného súdu Žilina, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 229/2011 porušené boli.

2. Okresnému súdu Žilina prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 229/2011 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 296,44 € (slovom dvestodevät'desiatšesť eur a štyridsaťštyri centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Michaely Macalákovovej, J. Milca 11, Žilina, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2015 doručená s'ťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'ťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Michaelou Macalákovou, J. Milca 11, Žilina, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 229/2011.

Zo s'ťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že s'ťažovateľ je účastníkom konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vedeného okresným súdom pod sp. zn. 8 C 229/2011 v procesnom postavení navrhovateľa. Návrh na začatie konania bol okresnému súdu doručený 6. októbra 2011.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Prvé pojednávanie vo veci prebehlo dňa 22. 10. 2012 /po uplynutí viac ako 12-tich mesiacov od podania návrhu/. Na tomto pojednávaní bolo vyhlásené uznesenie, ktorým súd pojednávanie odročil na neurčito a to za účelom vytvorenia lehoty na úpravu žalobného návrhu a prípadne prevzatie zastúpenia odporkyne v r. 1/, nakoľko do zápisnice na predmetnom pojednávaní uviedla, že sa obrátila na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o pridelenie právneho zástupcu. Zároveň sme boli ako právny zástupca navrhovateľa súdom vyzvaní na to, aby bol návrh primerane prispôsobený prednesom na pojednávaní.

V zmysle uznesenia, ktorým bolo predmetné pojednávanie odročené, bol dňa 19. 11. 2012 Okresnému súdu Žilina doručený návrh úpravu petitu. Súd túto zmenu pripustil uznesením 8 C/229/2011-131 zo dňa 28. 08. 2014. Dňa 11. 1. 2013 bola do spisu založená plná moc. ██████████ zastupujúceho ██████████. Od uvedeného dátumu až do 7. 2. 2014 Okresný súd nekonal, čo je obdobie nečinnosti viac ako 12 mesiacov.

V uvedenom období od 11. 1. 2013 do 7. 2. 2014 sme na Okresný súd Žilina doručili tri žiadosti o vytýčenie pojednávania... Následne bolo pojednávanie vytýčené na 01. 10. 2014 a následne odročené na deň 27. 10. 2014.

Posledný termín pojednávania bol teda vytýčený na deň 27. 10. 2014, ale vzápätí zrušený pre kolíziu termínov súdu. Ďalší termín pojednávania, ktorý bol predbežne určený na deň 12. 11. 2014 sa nekonal.“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ uvádza:

«Odo dňa 12. 11. 2014 neprebehli zo strany Okresného súdu v Žiline žiadne procesné úkony, o ktorých by sme boli upovedomení. Na základe tejto skutočnosti sme podali dňa 03. 09. 2015 písomnú sťažnosť predsedovi Okresného súdu v Žiline pre prieťahy v konaní, ktoré je vedené pod sp. zn. 8 C 229/2011, so žiadosťou o urýchlené nariadenie pojednávania v predmetnej veci. Predseda súdu Okresného súdu v Žiline v liste „Vyjadrenie k sťažnosti“ zo dňa 01. 10. 2015 skonštatoval, že naša sťažnosť je dôvodná vo vzťahu k obdobiu nečinnosti súdu od posledného pojednávania v októbri 2014, od kedy nezistil úkony sudcu smerujúce k prejednaniu a rozhodnutiu veci, čo je opätovne obdobie nečinnosti v trvaní takmer 12 mesiacov. Zároveň nám bolo oznámené, že sudca bol upozornený

na plnenie si svojich povinnosti, v jeho senáte bola vykonaná náhodná previerka a bol podaný návrh na disciplinárne konanie. Boli sme informovaní, že zo strany predsedu súdu budú úkony v senáte 8C sledované a vyvodené dôsledky tak, aby sa minimalizovalo ďalšie porušovanie práv účastníkov konania. Termín ďalšieho pojednávania však do dnešného dňa stanovený nebol...

Sťažovateľ považuje trvanie konania o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva za neúmerne vo vzťahu k právnej a skutkovej náročnosti veci.»

Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 €, ktoré odôvodňuje tým, že „prieťahy v konaní spôsobili značnú právnu neistotu sťažovateľa domáhajúceho sa súdnej ochrany, stav právnej neistoty nebol do dnešného dňa riadne odstránený a v danom prípade trvá už viac ako štyri (roky)...“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľa podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn.: 8 C/229/2011 porušené bolo.

2. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 10 000,- EUR, ktoré je mu Okresný súd v Žiline povinný zaplatiť do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 296,44 EUR /2 úkony právnej služby po á 139,83 eur + 2x režijný paušál po á 8,39 Eur podľa vyhlášky 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb/15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu...“

Ešte pred predbežným prerokovaním ústavný súd požiadal predsedu okresného súdu o vyjadrenie k sťažnosti. Na žiadosť ústavného súdu reagovala podpredsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. 1 SprS 18/2016 z 15. februára 2016, v ktorom okrem iného uvádza:

„Zo spisu je zrejmé, že nie vždy sa konalo v zmysle § 6 O. s. p. a dochádzalo k prieťahom, pričom zákonný sudca [redacted] už bol viackrát disciplinárne

stíhaný a aj v súčasnosti sa vedie disciplinárne konanie voči nemu na návrh predsedu Okresného súdu v Žiline po vykonanej revízii jeho senátu.

Konanie 8 C/229/2011 bolo začaté na návrh doručený súdu dňa 06. 10. 2011 a predmetom je zrušenie a vypořádanie podielového spoluvlastníctva medzi 5 spoluvlastníkmi.

Vo veci sa priebežne konalo, avšak nie vždy bez prieťahov.

Vo veci boli nariadené viaceré pojednávania - 04. 06. 2012, ktorý bol zrušený, následne bolo nariadení na 22. 10. 2012 - odročené na neurčito, pričom zmena návrhu zo dňa 05. 11. 2012 bola pripustená až dňa 28. 08. 2014 a bolo nariadené pojednávanie na 01. 10. 2014, ktoré po prejednaní veci bolo odročené na 27. 10. 2014 za účelom ďalšieho dokazovania. Ďalšie pojednávanie sa konalo dňa 14. 12. 2015 - odročené bez prejednania veci na 20. 01. 2016 z dôvodu nevykázania doručenia predvolania do začatia pojednávania. Pojednávanie konané 20. 01. 2016 bolo odročené na 09. 03. 2016 za účelom poskytnutia lehoty na mimosúdne riešenie. Teda toho času súd už vo veci priebežne koná.“

Ústavný súd zo spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 8 C 229/2011 zistil, že popis doterajšieho priebehu konania obsiahnutý vo vyjadrení podpredsedníčky okresného súdu zodpovedá obsahu označeného spisu, a preto z neho pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa vychádzal. Navyše bolo zistené, že okresný súd v napadnutom konaní vykonal tieto procesné úkony:

- uznesením z 10. októbra 2012 priznal odporkyni v 1. rade oslobodenie od súdnych poplatkov,
- pojednávanie 22. októbra 2012 po prerokovaní veci odročil na účely úpravy petitu žaloby,
- pojednávanie 14. decembra 2015 bolo odročené bez prerokovania veci z dôvodu, že v čase pojednávania okresný súd nemal vykázané doručenie predvolania účastníkom konania (neskoro expedované predvolanie – 10. decembra 2015).

Uznesením č. k. II. ÚS 207/2016-12 z 2. marca 2016 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva

na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 229/2011.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd predsedu okresného súdu, aby prípadne doplnil predchádzajúce vyjadrenie okresného súdu k sťažnosti a zároveň oznámil, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Podpredsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. 1 SprS 18/2016 zo 4. apríla 2016 oznámila, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, a svoje predchádzajúce vyjadrenie k sťažnosti nedoplnila.

Následne ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby sa vyjadrila, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň jej zaslal vyjadrenia podpredsedníčky okresného súdu sp. zn. 1 SprS 18/2016 z 15. februára 2016 a zo 4. apríla 2016 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 22. apríla 2016 oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľa a podpredsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 229/2011 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný urobiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 a 4 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže

odročiť len z dôležitých dôvodov. Ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie. Dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj s'ťažnosť s'ťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva tvoria bežnú časť civilnoprávnej agendy všeobecných súdov, pričom k tejto problematike existuje rozsiahla a v zásade ustálená judikatúra. Ústavný súd preto nepovažuje prerokúvanú vec za právne zložitú. Zo skutkového hľadiska bývajú tieto konania náročnejšie, avšak v posudzovanom prípade zo spisu ani z predloženého vyjadrenia podpredsedníčky okresného súdu nevyplýva skutková zložitosť napadnutého konania.

2. Správanie s'ťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorú by bolo potrebné pripísať na ťarchu s'ťažovateľa, ktorý je účastníkom konania, v súvislosti s priet'ahmi v tomto konaní.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Zo súdneho spisu sp. zn. 8 C 229/2011 vyplýva, že v doterajšom priebehu napadnutého konania sa opakovane vyskytovali obdobia dlhodobej nečinnosti okresného súdu, keď súd po dobu takmer dvoch rokov (od 22. októbra 2012 do 28. augusta 2014), resp. viac ako jedného roka (od 27. októbra 2014 do 14. decembra 2015) nevykonával vo veci žiadny procesne relevantný úkon. Pri príprave pojednávania 14. decembra 2015 navyše okresný súd postupoval neefektívne, keďže expedoval predvolania na pojednávanie účastníkom konania len 4 dni pred jeho konaním a následne musel toto pojednávanie zrušiť, pretože nemal riadne vykázané doručenie predvolaní. Takýto postup podľa názoru ústavného súdu nesmeruje k odstráneniu stavu právnej neistoty účastníka konania v primeranom čase, a preto nie je zlučiteľný so základným právom sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Zohľadňujúc doterajšiu dĺžku namietaného konania (štyri a pol roka), ako aj skutočnosť, že okresný súd vo veci konal neefektívne, pričom celé konanie je poznačené jeho dlhodobou nečinnosťou, dospel ústavný súd k záveru, že v jeho doterajšom priebehu došlo k zbytočným prietahom, ktoré boli spôsobené jednak jeho dlhodobou neodôvodnenou nečinnosťou a taktiež neefektívnym postupom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 229/2011 konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadostučinenia v sume 10 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý

spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na neefektívny postup okresného súdu, berúc do úvahy obdobia jeho dlhodobej neodôvodnenej nečinnosti, doterajšiu neprimeranú dĺžku napadnutého konania, jeho predmet a význam pre sťažovateľa dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 500 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátkou JUDr. Michaelou Macalákovou, J. Milca 11, Žilina. Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o priznaní trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 € (za 2 úkony urobené v roku 2015).

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby vykonané (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Sťažovateľovi priznal za každý úkon vykonaný v roku 2015 sumu 139,83 €, čo predstavuje sumu 279,66 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za 2 úkony vykonané v roku 2015 po 8,39 €, čo spolu predstavuje sumu 296,44 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2016